

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Zbigniewa Siejbika

w sprawie szer. P.K.

podejrzanego o popełnienie przestępstw określonych w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 sierpnia 2025 r.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 lipca 2025

r., sygn. akt Kp 33/25, o przedłużeniu stosowania środka zapobiegawczego w

postaci tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt Kp 33/25, przedłużono na dalsze trzy miesiące, tj. do dnia 5 października 2025 r. do godz. 15:40, stosowanie wobec szer. P.K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Środek ten został zastosowany wobec podejrzanego postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st.

Warszawy w Warszawie w V Wydziale Karnym Sekcji Postępowania Przygotowawczego z dnia 12 października 2024 r., sygn. akt V Kp. 1368/24

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca podejrzanego, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a to:

1. art. 249 § 1 k.p.k. poprzez zupełnie bezzasadne przyjęcie, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany P.K. popełnił zarzucane mu przestępstwa, podczas gdy Sąd *meriti* nie wskazał z jakich dowodów to „prawdopodobieństwo” miałoby wynikać, posiłkując się jedynie poprzednimi decyzjami procesowymi podejmowanymi przez organy sądowe, a nie należy zapominać o tym, że każde przedłużanie tymczasowego aresztowania jest decyzją procesową autonomiczną wobec tej, która została podjęta poprzednio, a zatem konieczna wydaje się każdorazowa weryfikacja przesłanek aresztowania i to zarówno tych z art. 249 k.p.k., jak też tych z art. 258 k.p.k.;
2. art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, że na kanwie niniejszej sprawy istnieje istotna obawa podejmowania przez podejrzanego bezprawnych działań zmierzających do zdestabilizowania bądź zakłócenia toku przygotowawczego w postaci ucieczki, bądź ukrycia się, podczas gdy centrum życiowe podejrzanego jest zlokalizowane na terytorium RP, ma on stałe miejsce zamieszkania, ma również na tym terenie rodzinę, z którą jest bardzo mocno związany, a także posiada on zobowiązania finansowe (kredyt), z którego musi się wywiązać, a zatem nie miałby on żadnych podstaw ku temu, aby podjąć takie działania, tym bardziej że dotychczasowa jego postawa na takie bezprawne działania nie wskazuje, ani nie wskazywała - podejrzany oddał się w ręce policji od razu po zatrzymaniu, wskazał, gdzie znajdują się środki odurzające, a także przyznał się do popełnienia tego konkretnego czynu przestępczego, wydał wszystkie urządzenia elektroniczne, które były w jego posiadaniu, co więcej Sąd *meriti* nie wskazał z jakich dowodów, ani też na jakiej podstawie takie założenie przyjął;

3. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, że na kanwie niniejszej sprawy istnieje ryzyko mataczenia ze strony podejrzanego, podczas gdy sama znajomość podejrzanego ze świadkami, czy współpodejrzanymi, nie rodzi jeszcze obawy, że będzie on podejmował działania zmierzające do nakłaniania ich do składania fałszywych zeznań, czy też w inny bezprawny sposób będzie on utrudniał postępowanie karne, obawa ta przecież co do zasady musi być uzasadniona konkretnymi okolicznościami wskazującymi na jej istnienie, a przede wszystkim wcześniejszym zachowaniem podejrzanego podjętym w tym właśnie celu, jak i zachowaniem innych osób, zaś żaden dowód zgromadzony w toku postępowania na tą konkretną obawę nie wskazuje, a na znaczącą część materiału dowodowego podejrzanemu i tak wpływu mieć nie może, albowiem dowody te są dowodami dokumentarnymi (zapisami rozmów z komunikatorów internetowych oraz wiadomości sms), a zatem nie sposób w nie ingerować będąc na wolności, tym bardziej, że wszelkie urządzenia elektroniczne pozostają w dyspozycji organów ścigania;
4. art. 263 § 2 k.p.k. poprzez błędne jego zastosowanie, w sytuacji gdy na kanwie przedmiotowej sprawy „szczególne okoliczności”, ze względu na które nie można było wykonać czynności, o których wskazuje w swym wniosku oskarżyciel publiczny nie występują, zaś czynności dowodowe, które winny zostać przeprowadzone w sprawie (ich ilość) wynikają wyłącznie z opieszałości działania organów ścigania w postaci małej koncentracji podejmowanych czynności, a wskazać trzeba, że niezależnie od podejrzanego jest podjęcie dalszych czynności przez prokuraturę tj. przesłuchania ustalonych, bądź nieustalonych jeszcze świadków, a tym samym nie wypełniają się przesłanki „zachodzącej potrzeby” w rozumieniu tego przepisu dla uzasadnienia dalszej izolacji podejrzanego, tym bardziej, że podejrzanemu w tej izolacji (w ramach stosowanego tymczasowego aresztowania) przebywa już blisko 9 miesięcy, a zatem środek zapobiegawczy w istocie nie zabezpieczenia postępowania przygotowawczego, a stałe się antycypacją kary pozbawienia wolności.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i nieuwzględnienie wniosku prokuratora o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania względem P.K., ewentualnie zmianę zaskarżonego postanowienia i zastosowanie wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci dozoru policji polegającego na stawiennictwie 7 razy w tygodniu we właściwej dla miejsca zamieszkania podejrzanego jednostce policji, zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu, zakazu kontaktowania się ze współpodejrzanymi oraz osobami występującymi w charakterze świadków w postępowaniu o sygn. [...] oraz zastosowanie poręczenia majątkowego w kwocie 50.000,00 zł.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Wbrew tezie postawionej w pierwszym zarzucie zażalenia, zaskarżone postanowienie nie zostało wydane z obrazą art. 249 § 1 k.p.k. Zauważyć zresztą trzeba, że argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zażalenia prowadzi do wniosku, iż skarżący nie wskazuje na brak dowodów uprawdopodobniających popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw, lecz na wadliwość części motywacyjnej zaskarżonego postanowienia, wyrażającą się w nieprzedstawieniu przez Wojskowy Sąd Okręgowy własnej analizy materiału dowodowego i odwołanie się w tym zakresie do orzeczeń, na mocy których decydowano wcześniej o stosowaniu tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego. W sytuacji, gdy nie pojawiły się żadne nowe okoliczności niweczące przyjęte uprzednio stanowisko sądów orzekających o zastosowaniu i przedłużeniu tymczasowego aresztowania, taki sposób zredagowania uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie może przekreślać jego merytorycznej trafności. Zgodzić należy się ze stanowiskiem Wojskowego Sądu Okręgowego, że zgromadzony dotychczas w toku postępowania przygotowawczego w sprawie materiał dowodowy uprawdopodobnia sprawstwo podejrzanego w stopniu wymaganym przez przepis art. 249 § 1 k.p.k. W chwili obecnej istnienie przesłanki wskazanej w tym przepisie znalazło potwierdzenie chociażby w stanowisku

procesowym podejrzanego wyrażonym w wyjaśnieniach złożonych w dniu 21 lipca 2025 r. (k. 2293 – 2294).

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest również zasadne w odniesieniu do szczególnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania. Przedłużając okres stosowania tego środka zapobiegawczego, trafnie przyjął Sąd pierwszej instancji, że w sprawie zachodzą przesłanki z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. Uwzględniając już tylko charakter zarzucanych podejrzanemu czynów, w tym obejmujących udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podejmowanie czynności kwalifikowanych jako przestępstwo poplecznictwa, a także okoliczności dotyczące popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zasadnym było uznanie, że obawa mactwa ze stron podejrzanego i zachowań określonych w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. jest realna. To, że podejrzanym ma stałe miejsce zamieszkania, rodzinę i zobowiązania finansowe, a także nie ustalono, aby podejmował wcześniej działania destabilizujące tok procesu nie czyni tej obawy iluzoryczną. Wskazany w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia zakres czynności, które planowano wykonać w postępowaniu przygotowawczym pozwalał Sądowi pierwszej instancji na uznanie, że w sprawie podejrzanego zachodzi sytuacja określona w art. 263 § 2 k.p.k.

Oceniając trafność zaskarżonego postanowienia, Sąd Najwyższy nie traci z pola widzenia faktu zakończenia postępowania przygotowawczego i skierowania do sądu aktu oskarżenia ze złożonym w trybie art. 335 § 2 k.p.k. wnioskiem o wydanie wyroku skazującego. Ta zmiana w sytuacji procesowej aktualnie już oskarżonego P.K. nie zdezaktualizowała potrzeby stosowania tymczasowego aresztowania. Nie ulega wątpliwości, że obecnie znaczenie powodów, które decydowały o przyjęciu wystąpienia przesłanki z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. jest inne niż w chwili orzekania o przedłużeniu tymczasowego aresztowania. Skoro zakończono postępowanie przygotowawcze i zabezpieczono materiał dowodowy w stopniu umożliwiającym skierowanie aktu oskarżenia do Sądu, to należy przyjąć, że obawa nakłaniania przez oskarżonego do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień nie stanowi już zagrożenia dla prawidłowego toku postępowania.

Nadal jednak aktualną pozostaje przesłanka z art. 258 § 2 k.p.k. Zauważyć przy tym trzeba, że skarżący nie kwestionuje jej istnienia. Jest to o tyle istotne, że określona w powołanym przepisie przesłanka może stanowić samodzielną podstawę stosowania tymczasowego aresztowania i w niniejszej sprawie została powołana jak podstawa przedłużenia stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, akceptowanym również przez Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, zagrożenie surową karą jest w świetle art. 258 § 2 k.p.k. wystarczającą i samodzielną podstawą do stosowania tymczasowego aresztowania i z mocy prawa rodzi domniemanie, że podejrzany może podejmować działania zakłócające prawidłowy tok postępowania.

P.K. zarzucono popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 3 oraz z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożonych karą pozbawienia wolności, której górna granica przekracza 8 lat. Wskazana sankcja w połączeniu z wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynów wynikającym z okoliczności ich popełnienia, sprawiają, że w razie uznania winy podejrzanego, wymierzenie mu surowej kary jest jak najbardziej realne.

Niczego w tym zakresie nie zmienia złożenie przez prokuratora wniosku w trybie art. 335 § 2 k.p.k. i treść uzgodnionych z podejrzanym propozycji wymiaru kary, które będą podlegać ocenie Sądu decydującego o ich uwzględnieniu. Zauważyć trzeba, że proponowany w wniosku wymiar kary łącznej pozbawienia wolności (4 lata) może w świetle art. 258 § 2 k.p.k. stanowić podstawę stosowania tymczasowego aresztowania po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji.

W sprawie niniejszej nie ma również zastosowania art. 259 § 1 k.p.k., odnoszący się do wyjątkowo ciężkich skutków, a więc takich, które swym wymiarem przekraczają oczywiste ujemne konsekwencje w życiu podejrzanego, jakie z natury swej niesie umieszczenie go w areszcie śledczym.

[WB]

[a.ł]

